

Sygn. akt II USK 374/21

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku M. U.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W.
o prawo do policyjnej renty rodzinnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 13 stycznia 2022 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 stycznia 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, na podstawie art. 32 ust. 1 i art. 24 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.) oraz w związku z art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 291 ze zm.), odmówił przyznania Marzannie Uchan prawa do policyjnej renty rodzinnej.

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił odwołanie wnioskodawczynie od powyższej decyzji (pkt 1); rozstrzygając o kosztach postępowania (pkt 2).

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 29 września 2020 r. oddalił apelację odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego.

Odwołująca się zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w całości.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że odwołująca się nie stała się niezdolna do pracy w okresie 5 lat od zaprzestania wychowywania dziecka, tj. w okresie do 20 listopada 2016 r.

Zarzucono również naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, to jest: (-) art. 286 k.p.c. w związku z art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c., przez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodów z opinii dalszych biegłych, tj. wnioskowanego przez pełnomocnika odwołującej się Instytutu Ekspertyz Sądowych im. (...) w K. na okoliczność, czy odwołująca się jest osobą całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy, jeżeli tak to od kiedy i przez jaki okres, podczas gdy opinia biegłych znajdująca się aktach sprawy jest lakoniczna i niepełna oraz została zakwestionowana w toku postępowania przez odwołującą się; (-) art. 299 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. w związku z art. 212 § 1 k.p.c., przez nieprzesłuchanie w charakterze strony wnioskodawczynie i przyjęcie za Sądem pierwszej instancji, że jej przesłuchanie na okoliczność stanu jej zdrowia nie mogło mieć żadnego istotnego znaczenia dla sprawy, pomimo że pozostały do wyjaśnienia fakty istotne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy oraz przez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na zakwestionowanej opinii biegłych i dokumentach znajdujących się w aktach sprawy; (-) art. 235 k.p.c., przez jego pominięcie przy analizie sprawy przez Sąd drugiej instancji i przyjęcie za zasadne, że nie przesłuchano odwołującej się przed Sądem orzekającym, a tym samym przez doprowadzenie do naruszenia zasady bezpośredniości dowodów; (-) art. 328 § 2 k.p.c., przez nieodniesienie się przez Sąd drugiej instancji do wszystkich zarzutów stawianych przez odwołującą się rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji,

lakoniczne wskazanie, iż Sąd przyjmuje ustalenia Sądu pierwszej instancji za własne i w efekcie nieodniesienie się do dokumentacji medycznej odwołującej się ani do kwestii braku przesłuchania odwołującej się, podczas gdy Sąd w uzasadnieniu wyroku powinien odnieść się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, poddać je analizie i wskazać, czy i dlaczego przyznał im przymiot wiarygodności bądź nie.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej skarżąca uzasadniła tym, że w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana ani funkcja rozpoznawcza, ani kontrolna Sądu drugiej instancji. Dodatkowo tym, że, w ocenie skarżącej, Sąd drugiej instancji naruszył art 233 § 1 k.p.c., przez niedokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, a także przez pobieżną analizę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd drugiej instancji nie odniósł się też do nieprzesłuchania odwołującej się.

Wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżąca sformułowała następujące pytanie: „czy możliwe jest orzekanie Sądów wyłącznie w oparciu o opinię biegłych?”. Wyjaśniła dalej, że w tej sprawie Sądy obu instancji oparły swoje wyroki wyłącznie na opinii biegłych. W ocenie odwołującej się, opinia ta nie sprostала wymogom właściwym dla tego źródła dowodowego - nie jest wyczerpująca, jasna, fachowa, obiektywna oraz nie została uzasadniona w dostatecznym stopniu, czemu odwołująca się dała wyraz, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. (...) w K., i wniosek ten został oddalony przez Sąd pierwszej instancji, a decyzję tę podzielił Sąd drugiej instancji. Skarżąca zastanawia się również, czy w tym kontekście opinia biegłego powinna podlegać krytycznej analizie? W ocenie skarżącej, brak jest nakreślonych zarówno przez ustawodawcę, jak i przez doktrynę ram, które pozwalają jednoznacznie traktować i oceniać dowód z opinii biegłego, a w takiej tej sytuacji podstawy dla prawidłowej oceny tego źródła dowodowego tworzyć powinien Sąd Najwyższy i to

na nim spoczywa ciężar i obowiązek wyjaśnienia narosłych wokół kwestii związanych z opiniami biegłych wątpliwości. Skarżąca stwierdziła, że zacytowane przez nią orzeczenia (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08, oraz z dnia 24 czerwca 2013 r., II PK 324/12; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 235/11) są w dużej mierze ze sobą sprzeczne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Istotnym zagadnieniem prawnym, na którego występowanie powołuje się skarżąca, jest problem jurydyczny, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 oraz z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 7-8, poz. 51; wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i

bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Innymi słowy, zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter ściśle jurydyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych oraz służyć wyjaśnieniu prawa, a nie ocenie ich subsumcji pod określoną normę prawną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 555/16, LEX nr 2255332). Nie może więc mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 600/14, LEX nr 1678103). Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmieleniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr

577468; z 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

Przedstawiony przez skarżącą problem kryteriów oceny przez sąd opinii biegłych został już rozstrzygnięty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który wyjaśnił już, że opinia sporządzona przez biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Oznacza to, że jako dowód w sprawie nie jest on oceniany pod kątem wiarygodności, rozumianej jako zgodność z rzeczywistością, lecz pod kątem logiczności i rzetelności wnioskowań. Dowód z opinii biegłego jest prawidłowo przeprowadzony wówczas, gdy opinia zawiera uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1999 r., II UKN 80/99, OSNAPiUS 2000 nr 22, poz. 831). Innymi słowy, Sąd nie jest związany opinią biegłego w zakresie jego wypowiedzi odnoszących się do - zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji sądu - kwestii ustalenia i oceny faktów oraz sposobu rozstrzygnięcia sprawy i powinien ją ocenić na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów. Jeżeli biegły, z przekroczeniem granic swojej kompetencji - obok wypowiedzi w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych - zamieści w opinii także sugestie co do sposobu rozstrzygnięcia kwestii prawnych, sąd powinien je pominąć, co jednak nie dyskwalifikuje całej opinii biegłego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 lutego 2012 r., II UK 118/11, LEX nr 1135992; z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, LEX nr 603828; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II PK 300/09, LEX nr 602257). Dowód z opinii biegłego sądowego ma charakter szczególny, gdyż zasadniczo nie służy ustalaniu okoliczności faktycznych, lecz ich ocenie przez pryzmat wiadomości specjalnych. Do dokonywania wszelkich ustaleń w procesie powołany jest sąd, a nie biegły (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2015 r., V CSK 254/14, LEX nr 1652706).

Podkreślić też należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono też rangę i przesłanki dopuszczenia dowodu z opinii instytutu naukowego lub naukowo-

badawczego. W szczególności wyjaśniono, że jest to kwalifikowany dowód z opinii biegłego, o randze wyższej w stosunku do zwykłego dowodu opinii biegłego - co m.in. wynika z tego, iż korzysta on z autorytetu naukowego tego instytutu, że jego przeprowadzenie jest celowe jedynie w wyjątkowych sytuacjach, gdy zachodzi konieczność przeprowadzenia skomplikowanych badań laboratoryjnych lub doświadczalnych, gdy konieczne jest wykorzystanie najnowszych wyników badań naukowych, a także wówczas, gdy nie można w inny sposób usunąć istotnych sprzeczności w wydanych w sprawie opiniach biegłych (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 1981 r., IV CR 215/81, OSPiKA 1982, z. 7-8, poz. 121, z dnia 28 sierpnia 2008 r., III CSK 98/08, LEX nr 450157 i z dnia 21 lipca 2016 r., II CSK 668/15, LEX nr 2202491 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2000 r., I CKN 962/98, LEX nr 50823 i z dnia 14 grudnia 2011 r., I CSK 115/11, OSNC-ZD 2012 z. C, poz. 61).

Skarżąca powołała się również na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecnictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa.

W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493).

Wymagania tego skarżąca nie spełniła, lakonicznie stwierdzając, że wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 maja 2009 r., II UK 211/08 (LEX nr 509035), z dnia 24 czerwca 2013 r., II PK 324/12 (LEX nr 1375181) oraz z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 235/11 (LEX nr 1129324) są w dużej mierze ze sobą sprzeczne i nie wyjaśniając, na czym te sprzeczności polegają.

Skarżąca wskazała także na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca w ogóle nie ustosunkowuje się do tak rozumianej przesłanki oczywistej zasadności skargi ani nie wykazuje jej istnienia. Co więcej, przypomnieć należy, że wyłączenie w art. 398³ § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., a taki przepis powołała skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, podkreślając, że został on w kwalifikowany sposób naruszony przez Sad drugiej instancji. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, LEX nr 238975; z dnia 5 września 2008 r., I UK 370/07, LEX nr 785533; z dnia 23 listopada 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366). Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 października 2008 r., IV CSK 228/08, LEX nr 475287). Skarżąca zaś nie tylko powołuje w podstawach kasacyjnych zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ale także wskazuje ten przepis jako oczywiście naruszony przez Sad drugiej instancji.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.